

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Prielovej a členiek JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v právnej veci žalobcu: **S. s. r. o., M.**, IČO: X., zastúpeného advokátkou JUDr. D. Č., M., proti žalovanému: **M. K., nar. X., bytom S.**, zastúpenému JUDr. Ľ. B., advokátom, N., **o zaplatenie 17 973,09 Eur** (541 457,40 Sk), na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Cb 353/2001-616 z 24. septembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Cb 353/2001-616 z 24. septembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 6 018,97 Eur k rukám zástupcu žalovaného, ako aj povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 767,74 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalovaný ako štatutárny orgán žalobcu, zodpovedal za riadne vedenie predpísanej evidencie účtovníctva. Podľa uzavretej spoločenskej zmluvy článok XVI., bod 5 písm. c/, do pôsobnosti konateľa patrilo vedenie evidencie účtovníctva spoločnosti a podľa písm. h/, vypracovanie ročnej účtovnej závierky,

pričom žalovaný podľa písm. i/ citovaného článku spoločenskej zmluvy disponoval s prostriedkami na bežnom účte žalobcu. Žalovaný vykonával úkony v mene obchodnej spoločnosti, preberal hotovosť, resp. vyberal hotovosť z účtu žalobcu, bol povinný aj zúčtovať použitie týchto finančných prostriedkov. Zodpovednosť žalovaného ako štatutárneho orgánu žalobcu nebola upravená osobitne v mandátnej zmluve uzavretej medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca vyvodzoval zodpovednosť žalovaného ako konateľa spoločnosti z uzavretej spoločenskej zmluvy žalobcu, kde v článku XVI. bod 5 boli vymenované pôsobnosti konateľov žalobcu. Spoločenská zmluva priamo neupravuje zodpovednosť konateľa za škodu, ktorú spôsobí žalobcovi. Žalobca vyvodzoval zodpovednosť žalovaného len z § 135 ods. 1 Obchodného zákonníka. Keď žalovaný nepreukáže použitie finančných prostriedkov, ktoré prevzal od obchodných partnerov žalobcu, vzniká u žalovaného zodpovednosť za schodok, čo v danom prípade žalobca žaluje ako náhradu škody podľa § 373 Obchodného zákonníka.

Žalovaný sa zbavoval zodpovednosti za schodok poukazom na to, že pre nezhody medzi spoločníkmi žalobcu nemal od začiatku roka 1999 prístup do spoločnosti a k účtovníctvu spoločnosti.

Úprava náhrady škody v Obchodnom zákonníku je založená na princípe objektívnej zodpovednosti, čo znamená, že tá strana, ktorá poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinná vždy škodu nahradiť bez ohľadu na to, či porušenie povinnosti, ktoré spôsobilo vznik škody, zavinila alebo nie. Strana sa zbaví zodpovednosti iba v prípadoch, keď preukáže existenciu okolností vylučujúcich zodpovednosť (§ 374 OBZ).

Žalobca trval na tom, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu povinnosti pri vedení účtovníctva a nakladaní s finančnými prostriedkami žalobcu, keď v rokoch 1998 a 1999 nezúčtoval použité finančné prostriedky v rozsahu žalovaných 541 000,-- Sk. Pri zisťovaní rozsahu škody žalobca vychádzal z prepracovaných účtovných dokladov za rok 1998. Účtovné doklady žalobcu boli predložené len k účtovným prípadom už prepracovaného účtovníctva za rok 1998. Pôvodné účtovné doklady neboli predložené ani žalobcom, ani žalovaným. Takisto nebola predložená inventarizácia majetku a záväzkov k 31. 12. 1998, ktorá by dokumentovala stav rozpracovaných účtov k 31. 12. 1998, predovšetkým fyzická inventarizácia peňažných prostriedkov v pokladni. Takýto zásah do účtovníctva spoločnosti

nie je v súlade so zákonom č. 563/1991 Zb. o účtovníctve v znení neskorších predpisov. Žalovaným boli predložené súdnej znalkyni pôvodné účtovné knihy a výkazy za rok 1998, nie však účtovné doklady, t.j. pokladničné doklady, resp. potvrdené kópie príjmového pokladničného dokladu, ktoré by dokumentovali účtovné prípady, že peniaze boli do pokladnice vložené. V účtovníctve spoločnosti sa nachádzajú účtovné doklady pravdepodobne prepracovaného účtovníctva. Súdna znalkyňa v doplnení a svojom vyjadrení z 27. 09. 2007 konštatovala, že nie je možné porovnať pôvodné a opravené účtovné doklady. Žalobca mal uskutočniť kontrolu fyzického stavu peňazí v pokladni, či zodpovedá účtovnému stavu, čo malo byť overené fyzickou inventarizáciou ku dňu zostavenia účtovnej závierky k 31. 12. 1998. O výsledku inventarizácie mal byť vyhotovený záznam, ktorý by mal preukázať prípadné zistené rozdiely. Túto povinnosť si účtovná jednotka nespĺnila. Ďalej uviedla, že keďže došlo k zmenám v konečných stavoch k 31. 12. 1998 na niektorých účtoch, môže mať táto skutočnosť dopad na počiatočný stav k 01. 01. 1999. Na základe toho nemôže vylúčiť, že aj tam malo dôjsť k úpravám. Podľa žalovaného, vkladal peniaze do pokladne, čo bolo premietnuté v pôvodnej pokladničnej knihe a v hlavnej knihe. V účtovníctve spoločnosti sa však tieto účtovné doklady nenachádzajú. Nedá sa odsúhlasiť správnosť účtovníctva, či sú zaúčtované všetky účtovné doklady. Nebola vykonaná ani inventarizácia účtu X. – pohľadávky voči zamestnancovi – žalovanému, pri inventarizácii nepotvrdil podpisom výšku pohľadávky. Keďže neboli doložené pôvodné účtovné doklady, na základe toho nie je možné porovnať pôvodné aj nové zistené skutočnosti.

Zo znaleckého posudku súdnej znalkyne jednoznačne vyplýva, že žalobca svoj nárok na náhradu škody opiera o prepracované účtovníctvo za rok 1998, ktoré podal daňovému úradu v roku 2002. Znalkyňa nevyvylúčila možnosť úprav a zmien v konečných stavoch k 31. 12. 1998 na niektorých účtoch. Žalobca svoj nárok na náhradu škody a výpočet škody opiera o toto prepracované účtovníctvo, kde súdna znalkyňa spochybňuje správnosť tohto prepracovaného účtovníctva z dôvodov, že neboli doložené prvotné účtovné doklady. Výška škody vyplynula z prepracovaného účtovníctva, ktoré bolo urobené v rozpore so zákonom o účtovníctve č. 563/1991 Zb.

Súd skonštatoval, že žalobca nepreukázal vznik škody vo výške, aká je predmetom žaloby. Ak nie je zjavne preukázaná škoda, zníženie majetku spoločnosti protiprávnym konaním žalovaného, pričom konštatovaná výška škody je záležitosťou tzv. prepracovaného

účetníctva, nie je možné určiť výšku škody a ani zodpovednosť žalovaného za túto škodu. Nie je predpis upravujúci zodpovednosť žalovaného ako konateľa za odúčtovanie hotovosti, ale podľa spoločenskej zmluvy je tu daná zodpovednosť konateľa za vedenie účetníctva. Túto zodpovednosť za účetníctvo mali traja konatelia žalobcu. Súd v tejto veci poznamenáva, že za dva roky 1998 a 1999 žalovaný nemal možnosť plniť úlohy pri účetníctve spoločnosti, keď od apríla 1999 nebola daná možnosť žalovanému ako konateľovi spoločnosti zaoberať sa účetníctvom žalobcu. Súviselo to s rozporami medzi žalovaným a ďalšími spoločníkmi žalobcu. Aj keď Obchodný zákonník predpokladá objektívnu zodpovednosť škodcu za vznik škody, žalobca nepreukázal vznik škody zapríčinennej žalovaným. Výška škody stanovená žalobcom vychádza z prepracovaného účetníctva, kde správnosť tohto účetníctva spochybnila súdna znalkyňa. Preto súd nárok žalobcu na náhradu škody zamietol. Ak nie je zjavne preukázaná škoda a zníženie majetku spoločnosti, za čo by zodpovedal aj žalovaný, nie je možné stanoviť zodpovednosť žalovaného za pochybne vypočítanú škodu. Dôkazné bremeno je na žalobcovi, pokiaľ trvá na škode.

O trovách konania medzi účastníkmi bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O. s. p., kde úspešný žalovaný má právo na náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi, ktoré predstavujú v súčte 6 018,97 Eur. O trovách štátu bolo rozhodnuté podľa § 148 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 6 O. s. p., ktoré predstavujú 767,74 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, v zákonom stanovenej lehote podľa ust. § 204 ods. 1 O. s. p. Žalobou si uplatnil voči žalovanému pohľadávku vo výške 541 457,40 Sk. Dlžná čiastka vznikla z titulu žalovaným prevzatých, následne žalobcovi neodovzdaných ani dokladovo nevykrytých finančných prostriedkov patriacich žalobcovi, v období rokov 1998 – 1999. Žalobca preukazoval v konaní, že žalovaný finančné prostriedky prevzal od obchodných partnerov žalobcu, alebo ich vybral z peňažného ústavu žalobcu. Tieto žiadnym spôsobom žalobcovi nevrátil ani žalobcovi nepreukázal ich použitie na účely spoločnosti. Žalobca sa oprávnene a preukázateľne domnieva, že tieto finančné prostriedky žalovaný použil pre svoju vlastnú potrebu, čím poškodil žalobcu.

Súdna znalkyňa Ing. M. jednoznačne potvrdila opodstatnenosť podania žaloby a potvrdila správnosť vedenia účetníctva žalobcu v rokoch 1998 - 1999. Znalkyňa

konštatovala, že žalovaný ešte v roku 1998 disponoval čiastkou 1 227 649,70 Sk, pričom je zúčtované použitie pre potreby spoločnosti len 755 809,-- Sk. Jednalo sa o finančné prostriedky zaplatené obchodnými partnermi žalobcu, v rozsahu 956 649,70 Sk a zvyšná suma 271 000,-- Sk boli výbery z I.. Uviedla, že žalovaný nezdokladoval použitie čiastky v roku 1998 vo výške 471 840,70 Sk a v roku 1999 použitie čiastky 69 616,70 Sk.

V rokoch 1998 - 1999 žalovaný vykonával pre žalobcu právne úkony pri prevádzke jeho podnikateľskej činnosti. V tejto súvislosti žalovaný mal možnosť disponovať s finančnými prostriedkami spoločnosti, ktoré bol povinný vyúčtovať. Žalovaný tieto finančné prostriedky nezúčtoval a spoločnosť poškodil, pretože ju ukrátil o finančné prostriedky, ktoré použil pre svoju potrebu a nie pre potreby spoločnosti. Tým, že finančné prostriedky spoločnosti neodviedol, ani ich použitie spoločnosti nepreukázal, žalobca ich nemohol zúčtovať. Žalobca má za to, že finančné prostriedky žalovaný spreneveril, keďže ich použitie spoločnosti, v žalovanej výške, nezdokladoval.

Pre námietky žalovaného k znaleckého posudku vypracovaného Ing. M. bola ustanovená nová znalkyňa Ing. Š.. Jej úlohou bolo v zmysle uznesenia prvostupňového súdu posúdiť hodnovernosť účtovných dokladov predložených žalovaným v spore a zvážiť, či tieto účtovné doklady mali byť súčasťou účtovnej evidencie žalobcu. Zistila, že na daňovom úrade v M. boli dňa 11. 09. 2002 predložené zmenené výkazy za rok 1998, a to súvaha a výkaz ziskov a strát, pričom opravné daňové priznania za rok 1998 predložené nebolo. Žalobcom boli znalkyni predložené len účtovné doklady už pravdepodobne prepracované v účtovníctve za rok 1998. Ďalej znalkyňa v znaleckom posudku konštatuje, že pôvodné účtovné doklady jej neboli predložené ani žalobcom ani žalovaným. Žalobca od začiatku tvrdí, že ich nemôže predložiť, lebo mu ich žalovaný ani ku dnešnému dňu nepredložil.

Aj napriek týmto zisteniam táto znalkyňa dospela k záveru, že účtovníctvo žalobcu bolo prepracované, pretože zistila rozdiely pri porovnaní pokladničnej knihy za rok 1998 predloženej žalovaným a pokladničnej knihy predloženej žalobcom. Žalobca tvrdí, že Ing. Š., porovnávala doklady predložené žalovaným (ničím nepodložené, nikým nepodpísané, nehodnoverné a neoriginálne), s originálnymi účtovnými dokladmi žalobcu, doložené prvotnými pokladničnými blokmi, bankovými výpismi.

Žalobca s takto spracovaným znaleckým posudkom Ing. Š. nesúhlasil, a namietal jeho spracovanie. Prvostupňový súd vychádzajúc zo záverov spracovaných znaleckých posudkov dvoma znalkyňami, rozsudkom 3 Cb 353/2001-582 zo dňa 17. 01. 2008, rozhodol tak, žalovanému uložil povinnosť uhradiť žalobcovi uplatnenú sumu. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný.

Odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (sp. zn. 5 Obo/42/2008 zo dňa 20. 05. 2009). Odvolací súd prvostupňovému súdu vytkol skutočnosť, že napriek rozdielnym záverom vypracovaných znaleckých posudkov, prvostupňový súd si osvojil len závery znaleckého posudku Ing. M. a nezohľadnil závery znaleckého posudku Ing. Š.. Paradoxne prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí zo dňa 24. 09. 2009, bez ďalšieho dokazovania sa už stotožnil len so závermi vypracovaného znaleckého posudku Ing. Š. a rozhodol tak, že žalobu zamietol aj napriek tomu, že žalobca poukazuje na diametrálne odlišné znalecké posudky dvoch znalkyň, navrhol súdu za účelom zistenia objektívnej pravdy, nariadiť nové znalecké dokazovanie nezávislým znalcom.

Odvolateľ namieta, že prvostupňový súd pochybil, keď neskúmal zavinenie žalovaného, ale stotožnil sa s vyjadrením znalkyne, o prepracovaní účtovníctva. Prepracovanie účtovníctva bolo vykonané len preto, lebo žalovaný ani do konca rokov 1998, 1999 nezdokumentoval žalobcovi, na aký účel použil finančné prostriedky, ktoré mal k dispozícii.

Žalobca tým, že vyčlenil pohľadávky voči žalovanému na účet X. a tým, že predložil na základe toho opravené výkazy na daňový úrad k 31. 12. 1998 v roku 2002, nemanipuloval s účtovníctvom spoločnosti ani neprepracoval účtovníctvo tak, žeby došlo k zmene daňového základu.

Žalobca má za to, že nevrátenie peňažných prostriedkov do dispozície spoločnosti žalovaným, znamená nepreukázanie použitia týchto finančných prostriedkov v prospech žalobcu. V takomto prípade je nezdokladované použitie finančných prostriedkov v celkovom rozsahu žalovanej sumy, je škodou na majetku žalobcu, ktorý musí žalovaný nahradiť žalobcovi.

Žalobca napadá aj pochybenie súdu pri určení trov konania, keďže je zrejмый rozdiel medzi priznanými trovami konania a ich vypočítaním. Žalobca je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne a neúplne zisteného skutkového stavu, pretože prvostupňový súd nevykonal navrhnuté dôkazy, tým, že vo veci nenariadil nové znalecké dokazovanie, vzhľadom na dva rozdielne znalecké posudky znaleckým posudkom, by sa preukázala skutočnosť či žalobca nezákonne manipuloval s účtovníctvom, a to tak, že by mal poškodiť žalovaného.

Žalobca navrhuje odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

K odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že odvolanie žalobcu je nedôvodné a navrhol odvolaciemu súdu ho v plnom rozsahu zamietnuť. Žalobca sa neustále odvoláva na znalecké dokazovanie Ing. M., a to aj napriek tomu, že priamo Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací tento postup súdu prvého stupňa vytkol. Poznámka o tom, že v tomto prípade, resp. v tomto rozsudku sa krajský súd opiera len o závery znalkyne Ing. Š. je nevhodná, nesprávna a zavádzajúca, pretože už v zrušujúcom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky poukázal na to, že znalecký posudok Ing. M. je pochybný. Určil aj povinnosť vyhodnotiť kontrolný znalecký posudok, a tento úkon krajský súd aj riadne vykonal.

Tvrdí, že mu nie je možné vyčítať, že znalkyni Ing. Š. nedodal nejaké doklady, pretože on k týmto prístup nemá a originály dokladov naďalej drží žalobca, a to aj vrátane daňových priznaní, a preto je prinajmenšom podivné, že tieto k dispozícii nedal, resp. naopak je logické, že tieto nepredložil z dôvodov rýchleho zistenia manipulácie.

Dáva do pozornosti odvolaciemu súdu tú skutočnosť, že žalobu s konkrétnou sumou podal žalobca na súd 31. 10. 2001. Krajský súd uznesenie o vypracovanie znaleckého posudku, ktorým poveril Ing. M., vydal 15. 07. 2002 a žalobca samotné opravné výkazy k daňovému priznaniu podal až 11. 09. 2002, teda nepochybne manipuloval nielen účtovné doklady v priebehu konania, ale snažil sa takýmto spôsobom manipulovať aj súdne konanie.

Poukazuje aj na tú skutočnosť, že účtovníctvo spochybnila čiastočne dokonca aj znalkyňa Ing. M., ktorá v liste z 18. 04. 2005 nepriamo označuje účtovníctvo žalobcu za nehodnoverné. Nakoniec v priebehu pojednávania samotný štatutárny zástupca žalobcu potvrdil, že skutočná suma, ktorej sa domáhal bola ustálená až po podaní opravných výkazov, čo znamená, že vlastne došlo k takej úprave účtovníctva, aby upravená suma, ktorá bola upravovaná v priebehu konania, ako tento priznal, bola vyhotovená na mieru k žalobe podanej dva roky predtým. Je zbytočné tvrdenie o tom, čo uviedol samotný žalobca, že nedošlo k manipulácii účtovníctva, lebo jeho samotné konanie ho usvedčuje k opaku a navyše nepochybne Ing. Š. v znaleckom posudku i na pojednávaní pred súdom vypovedala, že zásah žalobcu do účtovníctva bol nelegálny, neprípustný.

Upriamuje pozornosť súdu nato, že v období rokov 1997 - 1998 ešte podpisoval daňové priznania, tieto boli odovzdané na daňový úrad ako správne, žalobca voči nim nemal žiadne finančné nároky a až následne v dobe, keď už nemal prístup k účtovníctvu, t. j. v roku 2001 bola podaná žaloba na súd.

Neobstojí ani námietka žalobcu vo vzťahu k ust. § 570 Obchodného zákonníka o zodpovednosti za škodu na prevzatých veciach, pretože ide o vzťah mandanta a mandatára, a v tomto prípade ide o vzájomnú zodpovednosť medzi spoločníkmi, resp. zodpovednosť spoločníkov k spoločnosti a zo spoločenskej zmluvy žalobcu je daná zodpovednosť za účtovníctvo všetkých štatutárnych zástupcov, nemôže teda táto byť vyvodzovaná len voči žalovanému.

Preto navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a zaviazat' žalobcu aj na náhradu trov konania pred odvolacím súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Predmetom odvolania je zaplatenie sumy 17 973,09 Eur (541 457,40 Sk) titulom náhrady škody, ktorá žalobcovi mala vzniknúť v dôsledku prevzatých a nezúčtovaných

finančných prostriedkov žalovaným pri výkone funkcie konateľa a spoločníka spoločnosti v prospech žalobcu v období rokov 1998-1999.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Prvostupňový súd dostatočne zistil skutkový stav vo veci, vykonal dokazovanie v intenciách odvolacieho súdu a vyvodil správne právny záver, že žalobca neunesol dôkazne bremeno a nepreukázal splnenie predpokladov na náhradu škody v zmysle § 373 a nasl. OBZ. Za účelom doplnenia dokazovania ustanovil súd znalecké dokazovanie v zmysle ust. 127 O. s. p. Zo záverov kontrolného znalca nesporne vyplynulo, že zo strany žalobcu bol vykonaný zásah do účtovníctva spoločnosti v rozpore som zákonom č. 563/1991 Zb. a uplatnená výška škody bola žalobcom účtovne ustálená až po oprave, resp. prepracovaní účtovných výkazov k 31. 12. 1998, ktoré zaslal daňovému úradu 11. 09. 2002, t. j. až v priebehu súdneho konania, pričom nedoložil pôvodné účtovné doklady za rozhodné obdobie, kedy malo dôjsť neoprávnenému disponovaniu peňažnými prostriedkami spoločnosti žalovaným a vzniku škody. Povinnosť riadne zabezpečiť vedenie predpísanej evidencie a účtovníctva obchodnej spoločnosti S., s. r. o., M., mali traja konatelia, t. j. spoločne boli povinní vykonávať predmetnú činnosť, a preto nie je možné vyvodit' výlučnú zodpovednosť za predmetnú činnosť len na strane žalovaného (vid'. spoločenská zmluva žalobcu článok XVI. bod 5).

Námietka žalobcu ohľadne doplnenia dokazovania stanovene opätovne ďalšieho kontrolného znalca je irelevantná, keďže nie je možné objektívne určiť výšku škody z tzv. prepracovaného účtovníctva, ktoré bolo vykonané žalobcom v rozpore so zákonom o účtovníctve a pred súdom prvého stupňa žalobca neprodukoval žiadne relevantné dôkazy za sporné obdobie, resp. žalobca nedisponuje pôvodnými účtovnými dokladmi, kedy podľa jeho tvrdenia mal žalovaný spôsobiť spoločnosti majetkovú ujmu.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Pokiaľ ide o rozhodnutie v časti o náhradu trov konania, odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je aj v tejto časti správne. Žalovaný si v konaní na súde prvého stupňa uplatnil trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku (spolu 1 742,15

Eur), trovy právneho zastúpenia (spolu 3 699,63 Eur), paušálne náhrady výdavkov (spolu 67,65 Eur), strata času (spolu 265,99 Eur) a cestovné náhrady (spolu 243,55 Eur), čo je 6 018,97 Eur). Je pravda, že v odôvodnení v závere súhrnu trov konania, prvostupňový súd chybné uviedol sumu trov právneho zastúpenia len vo výške 1 699,63 Eur, avšak tieto po sčítaní vyššie uvedeného podrobného rozpisu jednotlivých právnych úkonov (str. 9, 10, rozsudku) predstavujú spolu sumu 6 018,97 Eur. Je zjavné, že sa jedná len o chybu v sčítaní, ktorá má byť správne vo výške 3 699,63 Eur a výška trov bola vo výroku rozsudku však uvedená správne, t. j. v sume **6 018,97 Eur**.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 v spojení s ust. 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný. Právny zástupca si trovy odvolacieho konania nevyčíslil, preto mu odvolací súd ich náhradu nepriznal (§ 151 ods. 2 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 30. marca 2011

JUDr. Alena Prieceľová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová